

Sygn. akt: I C-upr 1294/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Tabor-Wytrykowska
Protokolant:	sekr. sądowy Magdalena Jagiera

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2016 r. w Legnicy na rozprawie
sprawy z powództwa strony powodowej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko pozwanej K. C.
o zapłatę
oddala powództwo.

Sygn. akt I C upr 1294/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., w pozwie wniesionym w dniu 17 sierpnia 2015 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a skierowanym przeciwko pozwanej K. C., wniosła o wydanie nakazu zapłaty i zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kwoty 479,68 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 18 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty. Domagała się również zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że w związku z wypowiedzeniem przez pozwaną umowy łączącej ją z powodem przed wygaśnięciem tej umowy, strona powodowa obciążyła pozwaną jednorazową opłatą w wysokości 465 zł. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się ponadto skapitalizowane odsetki w wysokości 14,68 zł.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 10 września 2015 r., sygn. akt VI Nc-e 1599421/15, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej zwrot kosztów postępowania w wysokości 90,30 zł.

Sprzeciw od nakazu zapłaty wniosła pozwana K. C., która zaskarżyła nakaz w całości. Zarzuciła, że przedstawiciel strony powodowej wprowadziła ją w błąd, obiecując znaczne obniżenie rachunków za prąd. Podniosła też, że powód winian uwodnić, iż pozwana nie dochowała terminów ustawowych na odstąpienie od umowy. Na rozprawie w dniu 18 lutego 2016 r. pozwana dodatkowo podała, że nie wie z czego wynika kwota dochodzona pozwem, ani jak została ona wyliczona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 sierpnia 2014 r. strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. oraz pozwana K. C. zawarli umowę sprzedaży energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego pozwanej położonego w L. przy ul. (...). Umowa została zawarta w miejscu zamieszkania pozwanej przez przedstawiciela handlowego strony powodowej, na okres 36 miesięcy. Jednocześnie z podpisaniem umowy pozwana m.in. udzieliła powodowi pełnomocnictwa do wypowiedzenia umowy sprzedaży energii elektrycznej u dotychczasowego sprzedawcy oraz do zawarcia umowy o świadczenie dystrybucji energii elektrycznej, jak również złożyła szczegółowe oświadczenia dotyczące procesu zawierania umowy na zakup energii elektrycznej z (...), odrębności osobowo-kapitałowej spółki w stosunku do dotychczasowego sprzedawcy oraz pozostałych firm działających na rynku energetycznym i oferujących sprzedaż energii elektrycznej dla odbiorców końcowych, o otrzymanych dokumentach i niezbędnym pouczeniach.

Dowód:

- Umowa sprzedaży energii elektrycznej z dnia 05.08.2014 r., k. 24, 26,
- Ogólne warunki umowy, k. 25, 27,
- Pełnomocnictwo, k. 28,
- Oświadczenia odbiorcy, k. 30.

W dniu 3 listopada 2014 r. pozwana otrzymała od strony powodowej korespondencję informującą o zakończeniu procesu zmiany sprzedawcy energii elektrycznej oraz zawierającą pierwsze faktury VAT za sprzedaż energii elektrycznej i umowę o świadczenie usług dystrybucyjnych .

Pismem z dnia 04 listopada 2014 r. pozwana złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy z dnia 05 sierpnia 2014 r.

Dowód:

- pisma strony powodowej z dnia 27.10.2014 r., faktury VAT NR: (...)/3S/2015, (...)/2S/2015, (...)/1S/2014 k. , oświadczenie pozwanej z dnia 04.11.2014 r., k. 52.

Pismem z dnia 28 listopada 2014 r., które wpłynęło do strony powodowej w dniu 2 grudnia 2014 r., K. C. złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy sprzedaży energii elektrycznej łączącej ją ze spółką (...) Sp. z o.o. w W.

Dowód:

- pismo pozwanej z dnia 28.11.2014 r., k. 31.

W dniu 24 lutego 2015 r. strona powodowa obciążyła pozwaną kwotą w wysokości 465 zł z tytułu opłaty jednorazowej oraz wezwała pozwaną do zapłaty tej kwoty w kwietniu 2015 r.

Dowód:

- obciążeniowa nota księgowa z dnia 24.02.2015 r., k. 35,
- pisma pozwanego z dnia 23.04.2015 r., k. 32-34.

Sąd zważył:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Podstawą prawną żądania jest art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2007 r. Prawo energetyczne, z uwagi na to, że strony łączyła umowy sprzedaży energii elektrycznej do mieszkania pozwanej. Powyższe Sąd ustalił na podstawie

dokumentów załączonych przez stronę powodową do pisma procesowego z dnia 14 grudnia 2015 r., w tym Umowy sprzedaży energii elektrycznej z dnia 05.08.2014 r. (k. 24, 26) i Ogólnych warunków umowy (k. 25, 27).

W ocenie Sądu, pozwana nie udowodniła, że została wprowadzona przez przedstawiciela strony powodowej w błąd prawnie skuteczny, a więc co do treści czynności prawnej.

Zgodnie z art. 84 § 1 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej.

§ 2. Można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny).

O błędzie można mówić wówczas, gdy zachodzi niezgodność między rzeczywistością, a jej odbiciem w świadomości podmiotu. Nie ma zaś błędu, jeżeli oświadczający znał otaczającą go rzeczywistość i rozumiał okoliczności np. zawieranej umowy, ale wyciągnął z nich niewłaściwe wnioski i podjął niesłuszną czy też niekorzystną dla siebie decyzję.

Zdaniem Sądu, okoliczność wprowadzenia pozwanej w błąd nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności w treści oświadczeń złożonych przez pozwaną w dniu 5 sierpnia 2014 r., z których wynika, że pozwana miała możliwość i zapoznała się z warunkami umowy, była też poinformowana o przysługujących jej uprawnieniach jak i obciążających ją obowiązkach, a także o odrębności osobowo-kapitałowej strony powodowej od innych sprzedawców energii elektrycznej, w tym o konieczności wypowiedzenia dotychczasowej umowy sprzedaży energii elektrycznej i zawarciu w imieniu pozwanej umowy o dystrybucję energii elektrycznej, jak również konsekwencjach z tego wynikających. Wobec podpisania przez pozwaną oświadczenia w tym zakresie niewiarygodne jest aktualne stanowisko pozwanej odnośnie tego, że takie informacje nie zostały jej przekazane. Nie zasługuje bowiem na usprawiedliwienie postawa pozwanej, która zeznała, że podpisała umowę choć nie było w niej żadnych cyfr a przedstawicielka powoda nie mówiła ile pozwana będzie płacić po zawarciu tej umowy. Ze złożonych przez K. C. zeznań wynika, że powodem takiego stanu rzeczy nie była jakaś presja ze strony przedstawiciela firmy czy też brak możliwości zapoznania się z kompletem dokumentów, lecz zwykłe zaniechanie, którego nie usprawiedliwia rzekome zaufanie jakie miał wzbudzić u pozwanej przedstawiciel powoda. Lekkomyślność pozwanej, która powodowana chęcią obniżenia płatności za energię elektryczną, pochopnie, bez zastanowienia, zawarła umowę bez zapoznania się z jej treścią, obciąża pozwaną. Okolicznością, która wyklucza możliwość skutecznego powoływania się na błąd jest sytuacja, gdy mylne wyobrażenie o treści czynności prawnej zostało spowodowane niedbalstwem strony (wyrok SA w Poznaniu, sygn. akt I ACa 406/14, LEX 146507).

W efekcie powyższego należało uznać, że w świetle dopuszczonych w sprawie jako dowód dokumentów pozwana została należycie zapoznana z warunkami umowy z dnia 5 sierpnia 2014 r., a także prawidłowo poinformowana o tożsamości dostawcy energii. Dla ustaleń przeciwnych niewystarczające są zeznania samej pozwanej, które potraktować należało jako wyraz przyjętej w procesie linii obrony – niewiarygodnej bo sprzecznej z treścią dokumentów.

Nie zostało przez pozwaną wykazane także to, że umowa została zawarta w innym dniu niż 5 sierpnia 2014 r., a zatem, że termin na odstąpienie od umowy nie rozpoczął biegu w dniu 5 sierpnia 2014 r. lecz w dacie późniejszej. Ustalenie przeciwne jest sprzeczne z treścią oświadczeń podpisanych przez powódkę w dniu 5 sierpnia 2014 r.

W efekcie należało przyjąć, że umowa została skutecznie zawarta, a zakończenie stosunku prawnego istniejącego między stronami nastąpiło w związku ze złożeniem przez pozwaną oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

Z okolicznością tą w bezpośrednim związku pozostaje kwestia zasadności obciążenia pozwanej kwotą 465 zł z tytułu jednorazowej opłaty z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy zawartej na czas określony.

Podstawę naliczenia tej opłaty stanowi § 4 ust. 2 umowy sprzedaży energii elektrycznej. Zgodnie z tym uregulowaniem w przypadku wypowiedzenia umowy zawartej na czas określony przez odbiorcę przed upływem okresu na jaki została ona zawarta odbiorca zapłaci sprzedawcy opłatę jednorazową z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy zawartej na czas określony. Wysokość opłaty jednorazowej wynika z pomnożenia stawki 15 zł przez liczbę pełnych miesięcy, o ile została skrócona umowa zawarta na czas określony.

Z powyższego wynika, że dłużnik przyjął na siebie odpowiedzialność odszkodowawczą za przedterminowe rozwiązanie umowy niezależnie od przyczyn tego rozwiązania.

Według Sądu zamieszczenie w umowie takiej klauzuli jest zgodne z art. 473 § 1 k.c., który przewiduje możliwość umownego rozszerzenia odpowiedzialności kontraktowej dłużnika w stosunku do zasady kodeksowej (którą jest odpowiedzialność na zasadzie winy). Zatem strony umowy mogą postanowić, że dłużnik będzie odpowiadał także za niezawinione przez siebie niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy, gdyż taka możliwość wynika z art. 473 § 1 k.c., a pośrednio także z art. 4 j ust. 3a ustawy Prawo energetyczne (ten ostatni przepis mówi o prawie odbiorcy końcowego do wypowiedzenia umowy zawartej na czas oznaczony, na podstawie której przedsiębiorstwo energetyczne dostarcza temu odbiorcy paliwa gazowe lub energię, bez ponoszenia kosztów i odszkodowań innych niż wynikające z treści umowy).

Powyższe oznacza, że dla odpowiedzialności dłużnika nie ma znaczenia przyczyna wypowiedzenia umowy, w konsekwencji której doszło do niewykonania umowy, natomiast przyjęcie takiego obowiązku przez dłużnika nie zwalnia wierzyciela od konieczności wykazania istnienia i rozmiaru szkody, gdyż jest to konieczna przesłanka odpowiedzialności kontraktowej (art. 471 k.c.). Nie istnieje w omawianym zakresie analogia do kary umownej, która ma charakter ryczałtowy (jest niezależna od rzeczywistego rozmiaru szkody), gdyż karę umowną zastrzega się na wypadek niewykonania zobowiązania niepieniężnego (art. 483 k.c.). W okolicznościach niniejszej sprawy natomiast mamy do czynienia z ewidentnie pieniężnym charakterem zobowiązania przyjętego na siebie przez dłużnika na podstawie umów z lutego 2014 r. Dłużnik zobowiązała się do regulowania należności za energię elektryczną w wysokościach wynikających z umowy i załączonych do niej załączników w postaci regulaminów i cennika. Tak określone zobowiązanie pieniężne wyklucza możliwość zakwalifikowania odszkodowania określonego w art. 7 ust. 2 Regulaminu jako kary umownej.

W efekcie, należało przyjąć, że obowiązkiem powoda było wykazanie istnienia i rozmiaru szkody spowodowanej przedwczesnym zakończeniem trwania stosunku prawnego łączącego strony (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.).

Strona powodowa nie przedłożyła żadnych dowodów na okoliczność istnienia oraz rozmiaru szkody, co skutkowało oddaleniem powództwa jako nieudowodnionego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.